

יום ד', ט' בשבט תשס"ח (16 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ה-ל"ה – קראנו עכשיו את הגירסה לפי המסורת המקובלת לגבי מה שקרה לקבוצת ה-ל"ה; להלן הממצאים כפי שחשף אריה יצחקי:

מה קרה באמת? ... הל"ה הלכו בקטע הראשון על פי התכנון, ללא בעיות עד לנחל גדור (נוה מיכאל), שם הסיירים טעו ופספסו את הדרך. במקום מסויים פגשו במזלג, הדרך האחת הובילה דרומה לצוריף והשניה צפונה לג'בע; הל"ה בחרו בטעות את הפלג הדרומי, המרוחק כ- 2 ק"מ מהדרך אליה היו אמורים להגיע. שני הסיירים הראשונים היו מסתערים – לשאלת הנשים המקוששות "סבאח אל חיר", השיבו בערבית, האחד נראה ערבי אך השני עורר חשד וכשנשאלו מי הם ענו אנו מצבא ההצלה. החשד התגבר ועם הפרידה צעקו "הג'ו אל יהוד" – כלומר: היהודים הגיעו... הפזעה התחילה. עם פניית הל"ה צפונה החלו לחוש כי הכוחות הערביים סוגרים עליהם, הם עלו לגבעת הקרב (גבעה 573), אך מעליהם היה הסנסן וקרוב יותר הכיפה של 603 והדרך צפונה היתה בלתי אפשרית, הקרב נמשך כל היום מול כ- 1000 לוחמים. התחמושת אזלה, הם ניהלו קרב והתבצרו על פי כל הכללים, כשנמצאו גופותיהם ניכר היה שלא ויתרו הם היו פרושים בעמדות הגנה.

דוגין הגיע למקום לאחר ששמע שמועה ונער העלה אותו אל הגבעה. אז הוא מתאר היו הגופות עדיין שלמות אך מששב לאוספן, גילה שישנה בעייה, הוא מצא שלושה בריטים חשופים וידיהם ננעות, הערבים סברו כי אלה הם יהודים שבאו לנקום ולתכנן התקפה נוספת והחלו מתעללים בגופות. למרות התמונה המצטיירת כאן, ליצחקי נראה היה שמשוהו כאן אינו שלם.

הפזעה ככל שתהיה מהירה לוקחת זמן. כיצד זה תוך פרק זמן קצר כל כך התייצב כח ערבי גדול?

החברים נחשפו בסביבות 06.00 בבוקר. דני צפה זאת גם בתכנון (למרות טעותם של הסיירים במחלקה שפנו בנתיב הדרומי...). מבדיקה לעומק הסתבר כי עמוס חורב ודני מס שלחו עצמם למקום הכי פחות ללכת בו ונכנה אותו "לוע הארי" כי: - מסתבר שבראשית דצמבר 47 מפקד הגוש דני מס ומנהל קורס המכ"ם של הפלמ"ח – ברודובסקי יצאו לסיוור בשטח והם ראו מאות ערבים מתאמנים; - יש כאן יותר מדי ערבים, צריך להזהר - אמרו האחד לשני, אך הם לא חשבו שהדבר על בסיס קבוע. מחודש דצמבר לינואר קיבל שרות הידיעות (הש"י) אינפורמציה ועדויות שבצוריף ישנה המפקדה של ה"ג'יהאד אל מוקדס" ובמקום מכשירים לוחמים לארגון/לצבא.

בדצמבר 47, סוכני הש"י סיפרו ששם 400 לוחמים המתאמנים כחודש ולאחר מכן משתלבים במשימות ובמקומם מגיעים 400 לוחמים חדשים להתאמן וחוזר חלילה כלומר: **המקום משמש כבסיס אימונים** ובאופן קבוע. מפקדם - אברהים אבו דאיה, מפקד שאת ניסיונו רכז בתקופת המאורעות במרד הערבי הגדול (1936-1939).

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', ט' בשבט תשס"ח (16 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מהצלבת עדויות עם הערבים שאותם תחקר יצחקי (בתחילה, פחדו לדבר מחשש לנקמת יהודים) הם סיפרו כי 2 נשים מקוששות גילו את המסתערים בבוקר, הם חשדו וצעקו. תוך 2 דקות התייצבו במקום 400 הלוחמים (של כיתת האימונים) ובראשם המפקד אבו דאיה.

בשלב הראשון סגרו הערבים בפני הל"ה את כל המעברים. אח"כ התמקמו בגבעות החולשות על גבעה 573, כלומר על הסנסן ועל גבעה 603, כעבור כשעה הגיעה תגבורת ערבית נוספת (גוייסו בפזעה).

לל"ה לא היה סיכוי לשרוד בקונסטלציה כזאת. למרות זאת, לא ויתרו ונלחמו עד הרגע האחרון. מעדות ערבית אנו שומעים על אחד הלוחמים שהיה גבוה במיוחד שקם והחל לזרוק רימונים לעבר הכוח הערבי וכשהרימונים נגמרו לו, החל לידות אבנים וסלעים עד שנהרג...

בקרב נהרגו 17 ערבים ואחדים נפצעו. הם התמקמו בעמדות עם יתרון אסטרטגי בולט ומכאן מיעוט נפגעים; יצחקי טוען שאם היו מתמהמהים מעט מספר הנפגעים בקרב הערבים לאור היתרון היה אף קטן יותר.

סיום הקרב בנצחון ערבי השיב לערבים את הבטחון. למפקדת ירושלים אבד ציוד יקר מעבר ללוחמים שאבדנם היכה את הישוב בהלם.

ביום השנה ה-50 לנפול הל"ה, (לפני 10 שנים), שאל עמוס חורב את יצחקי כיצד חשף את האינפורמציה של הש"י ואבו דאיה, ומסתבר שהכשל הגדול נבע מהעובדה שהחומר שהיה ידוע לש"י היה מסווג ביותר ועל כן תויק מבלי להעבירו או ליידע את המפקדים הממונים ואת אלה שבשטח. כולם נותרו המומים –

כיצד לא ידעו, כי אילו ידעו את האינפורמציה לא היו נותנים לזה להתרחש...

[<http://storage.cet.ac.il/SharvitNew/Storage/126642/77252.doc>]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל